

דפייגור

יום ו', כ"ה בכסלו תשפ"ד, 8.12.2023, גיליון מס' 5052

התנדבות ב"עוטף" במיזם עולמי

שיחה עם מיטל זיידל על השתתפותה במיזם חינוכי עולמי ליצירת מרחבים חינוכיים באזורי משבר

איך נוצר הקשר בינך לארגון? אנחנו, אנשי הגיל הרך בישראל, מחוברים אחד לשני, בסופו של דבר זו קהילה קטנה. יערה שילה, חברה טובה וקולגה, חיברה אותי עם יולי קרומצינקו, מנהלת הפעילות של הארגון במזרח אירופה, שהגיעה לישראל להקים את המרחבים כאן. יולי רתמה אותי וירדתי לים המלח עשרה ימים לאחר שהגיעו לשם המפונים.

EARLY STARTERS INTERNATIONAL - ESI הומניטרי חינוכי, המייצר סביבה בריאה לילדים צעירים במצבי חירום ובקהילות פגיעות ברחבי העולם. הארגון הוקם על ידי רן כהן אהרונוב ושרה וילנר, בעלי ניסיון של למעלה מ-30 שנה במערכת החינוך בארץ ובחו"ל. מטרת הארגון לתת מענה לצרכים הספציפיים של ילדים צעירים, במיוחד במצבי משבר, כדי להפחית את השפעות הטראומה. הצוותים המקומיים כוללים מומחי חינוך לגיל הרך המיומנים בתכנון ופיתוח תכניות בניהול משברים, שעובדים בשיתוף פעולה עם שותפים מקומיים בהובלת הקהילה ובמהלכה.

כרגע מפעיל הארגון 7 "מרחבים בטוחים" במולדובה, 17 בישראל, 2 בפראג, אחד בלבוב ואחד בקראקוב. במולדובה

ובלבוב הצוות מורכב בעיקר מפליטות מאוקראינה בעלות ניסיון רלוונטי אך לא רק. "המרחב הבטוח" של הילדים הצעירים הוא גם בסיס לפעילויות קהילתיות לאימהות - כמו ביקורים משפחתיים במוזיאונים, בטיולים, שירותים משלימים כמו ייעוץ משפטי ולימודי שפות. באזורים דוברי הרוסית ואוקראינית הגיעו לפעילויות כ-5,000 ילדים.

מאז פרוץ המלחמה הוקמו, כאמור, שבעה-עשר מרחבים בטוחים לילדים ממשפחות שפונו מיישובי עוטף עזה ומצפון הארץ. המרחבים ממוקמים בקיבוץ מעלה החמישה, בים המלח, בירושלים, בהרצליה, בחדרה, באילת ובבתי מלון בהם מצאו המשפחות המפונות מקלט זמני.

אף אחד עדיין לא מעכל את מלוא מימדי האסון ובוודאי לא הילדים. מה שברור הוא שיצירת שיגרה בטוחה עבור הילדים, עם צוות מקצועי מיומן וקבוע, שנפגש עם הילדים בכל יום, משחק, יוצר, מדבר ומחבק אותם, מרככת את השפעות הטראומה הקשה, שהם עוברים, ומשפיעה על ההווה והעתיד שלהם. המומחיות של הארגון ביצירת מרחבים בטוחים לילדים נפגעי המלחמה באוקראינה, הפכה בעלת ערך גם בהקשר הישראלי.

מה עשית במסגרת הפעילות? הגעתי למלון "דיוויד ים המלח", בו שוהים אנשי בארי, ביום חמישי 19.10. במלון פעל כבר מרחב חינוכי לילדים. אחת המתנדבות הכינה עם הילדים פנסי קסם. קלטתי את שמות הילדים והצטרפתי. כשהסתכלנו בפנסי הקסם, ראינו עולם צבעוני ומרגש, הילדים דיברו ביניהם על הקסמים שהיו רוצים לראות, וזה היה כמו אוסף של נבואות קטנות. לאחר שעה, יערה לקחה אותי להקמת מרחב חינוכי חדש במלון "אואזיס" למפוני שדרות ואשקלון. תוך שעתיים העמדנו, יש מאין, מרחב חינוכי חדש לילדים והוריהם. המרחב פועל עד היום בכל יום, כולל שישי-שבת. עבור

לשרוד משבר בסדר גודל כזה.

מה הוא "מרחב" בעצם? כאשר כל הגורמים עסוקים בדברים אחרים, ואין מקומות בטוחים, המרחב מנסה להיות מקום מוגן פיזית ורגשית. בזמן מאוד קצר מוקמים המרחבים האלה, והם מושתתים בעיקר על כוח אנושי נוכח ומסור, שמתגייס בשעות חירום להיות מענה לילדים הללו ולהוריהם. המרחב פתוח להורים, ושם גם מתקיימות פגישות ליווי להורים, במקרי הצורך. המתנדבים הם האנשים שבאים מבחוץ, שלא עברו את הטראומה. היכולת שלהם להכיל את הקשיים גדולה יותר, וזה מייצר לכולם מרחב בטוח. המרחב הוא בלתי פורמאלי, זה לא גן וזה לא כיתה, חלים במרחב חוקים אחרים, וככזה הוא "נהנה" מאמונם של רבים. ההורים לאורך כל הדרך מוקירים תודה בלתי רגילה לאנשי המרחב, וזה מחמם את הלב לראות ולשמוע, שלמקום יש משמעות ויש הערכה של העשייה.

מה המשוב מהשטח? מאוד עוצמתי. נוצרים קשרים לחיים בין המתנדבים, שתומכים זה בזה, וגם עם המשפחות. צוות המלון מלא בהוקרה למתנדבים, ומבין שקיום המרחב תורם לכולם. מלונות לא תמיד ערוכים לאוכלוסיית ילדים. ואכן העסקתם של הילדים במרחבים שומרת גם על מתקני המלון וגם על הבטיחות של הילדים.

האם יש קשר עם גופים ממשלתיים וציבוריים? הקשר נוצר בשלב מאוחר יותר. ידוע שלמדינה לקח זמן להיכנס לאירוע, וכשהמדינה נכנסת לאירוע, זה לא תמיד טוב, מתחילים מאבקי כוח ושליטה. לא אחת, במקום למקסם את המשאבים ולהתמקד במענים לאזרחים, נאבקים על קרדיט ודרך פעולה. לפעמים, פשוט נעשות טעויות, מחוסר ידע וחוסר ניסיון. עיריית שדרות, לדוגמה, הקימה כיתות גן ובית ספר יסודי ועל-יסודי לתושבים באחד המלונות, אבל הילדים לא רצו להגיע וההשקעה הגבוהה ירדה בחלקה לטמיון. ילדים שזה עתה איבדו את ביתם וחוו טראומה, לא תמיד מסוגלים או רוצים לעלות על הסעה ולהגיע למקום לא מוכר עם אנשי הוראה לא מוכרים. מעבר לכך, אוכלוסיית התלמידים מאוד מגוונת, חלקה חילונית, חלקי דתי וחרדי. לא כולם מוכנים שילדיהם ילמדו בנים ובנות יחד. למרות הרצון הטוב מצד עובדי העירייה, לא תמיד יש את הידע והכלים להתמודד עם פינוי בסדר גודל כזה, שלא ידענו מעולם.

רגעים מרגשים - בסוף השבוע הראשון הגיעו שני אנשים, איליה ואנה. אנה ותיקה בארגון. היא התנדבה והחזיקה את המרחבים באוקראינה ובמולדובה, איליה התחיל כעת. באחת השיחות שלנו למדתי שאיליה התחיל את חייו בישראל באולפן ביגור לפני 25 שנה. הוא סיפר איך עברו זו היתה התחלה טובה, לעומת חברים אחרים שעלו ארצה. הוא סיפר במיוחד על חיבתו הגדולה לבתיה טלמור, שהייתה המורה שלו באולפן, ואף קראה לו איליוציקה ונהגה בו תמיד בחום ובהערכה.

באיזה היקף עשית את זה? בהתחלה ירדתי לשבוע, ימים של הקמה מאוד אינטנסיביים, כשזה התייצב, וראינו את הסדירות, והצוותים התארגנו, התחלתי לרדת בסופי שבוע מחמישי עד ראשון, להחליף את הצוותים שמחזיקים את כל השבוע ולתת מענה גם בבית.

אנשי בארי נפתחו ביום א' 21.10 גני הילדים. כיוון שהיו הרבה לוויית, הצוות שגויס לא הספיק, והשתלבתי בפעוטון "עופרים" לגילאי שנתיים. הפעוטונים והגנים הופעלו בתוך אוהלי ענק מפלסטיק, שקיבוץ בארי רכש והקים בחצר המלון. בתוכם הותקן ציוד גן חדש לגמרי, כולל "קולרים" ניידים. לכל ילד כבר הייתה מגירה וגם בקבוק מים עם שמו. הילדים הגיעו עם הוריהם. חלקם הצליחו להיפרד מההורה, רובם התקשו. בתוך הכאוס הזה ניסינו להפיג את המתח של הילדים, לתת להורים אפשרות להתרחק מעט ו"להסדיר נשימה", ולו לעשר דקות. במלון "אואזיס" הייתי אחראית על המרחב החינוכי. המרחבים פועלים מהבוקר עד הערב, עם שעות הפסקה בצהריים, לטובת ארוחת צהרים ושיבת צוות קצרה. בערב מסכמים את היום ומכינים תוכנית וסידור עבודה ליום המחרת.

מה חווית ולמדת מהמפגש עם האוכלוסייה המפונה? לשמחתי, המפגש שלי התרכז בילדים. המפגשים עם ההורים היו מעטים יחסית. אפשר היה לראות עליהם את המתח והטראומה, והקשר איתם התפתח לאט יותר. ראיתי שבירות גדולה. הלב מתכווץ והבטן כואבת במפגשים הללו, אך גם בתוך השבר הגדול היו כל הזמן ניצוצות של אור. ילדים הם ילדים, וגם במצבי טראומה וחירום הם נענים לרוב למשחק או פעילות, בין אם ביחד או לחוד. הילדים לימדו אותי שוב על חוסן: יש ילדים שאני ממש קשורה אליהם. כבר ביום הראשון לפתיחת המרחב ב"אואזיס" הגיעה ילדה בת שמונה וחצי לבושה בפיגימה עם שיער מבולגן, גוררת את רגליה הנעולות בנעלי בית ושאלה מה יש במרחב. הראיתי לה את הפעילויות, המשחקים והיצירה, והיא ביקשה לצייר. נשארתי לעמוד לידה. היא לקחה דף צביעה של מנדלה וביקשה שאדביק לה את הדף שלא יזוז. עמדתי והתבוננתי בה, ממלאת בדיוק רב את המנדלה, התפעלתי מהסבלנות והדיוק שלה. היא אמרה, שהיא בכלל לא סבלנית, וכך התפתחה שיחה, שבה בעיקר הקשבתי, ונוצר בינינו קשר. למחרת, איך שפתחתי את דלת המרחב, היא הגיעה, לבושה בחצאית גיינס וחולצה, מסורקת ונעולה בסנדלים, ומיד הזמינה אותי לשחק איתה. אחרי שלושה שבועות, באחד הימים שבאתי לסגור את המרחב, אמרה לי: "אני אוהבת לבוא לפה".

אחת החוויות היותר קשות היא הפערים החברתיים בין האוכלוסיות. במלון של בארי רואים את חוסנה של הקהילה המאורגנת, יש דף תורנויות, יש הודעות על אסיפות יומיות של הקיבוץ, ואפילו פועל כל היום בית קפה. המלון גם איפשר לחברי הקיבוץ פתיחת "מוסדות": "כלבו" ו"מחסן בגדים" עם בגדים חדשים לכל הגילאים וכן הלאה. בשיחה עם מזכירת הקיבוץ, שנשאלה למה הם זקוקים, היא ענתה פשוטו כמשמעו: "כסף, כי עד עכשיו המדינה לא התעוררה, ואת כל מה שיש פה שילמתי מקופת הקיבוץ". ב"אואזיס", אצל מפוני שדרות ואשקלון, המצוקה הורגשה בכל מקום. התושבים, שחלקם באים מרקע סוציו-אקונומי אחר, הרגישו שאין למעשה מי שידאג להם. למרות שהגיעו הרבה מאוד תרומות של ציוד ומצרכים, עדיין היו ריבים ואירועים לא נעימים סביב אספקת מוצרים. במצבים כאלה, אנשים נוטים באופן מודע או לא מודע לאגור, ותמיד יהיו כאלה שיעירו הערות וימתחו ביקורת. ראיתי דברים כואבים ומטרידים, אבל התחזקתי מאוד באמונה בכוחה של קהילה קיבוצית

סיירת קוסמטיקה

סבטה קונדובין פתחה "ליין" של ימי טיפול קוסמטיים לחיילות וחיילים בחזית

בשבוע השני למלחמה יצאתי לתלות כביסה ליד הקליניקה. עמדו שם 4 חיילים, שהיו אמורים לגור בחדר פנוי של האולפן. התחלנו לדבר. הצעתי להם קפה. שתינו ודיברנו. הם היו בהמתנה ועוד לא ידעו לאן ישלחו אותם. לאחד מהם, אריאל, היתה "חדגבה". הצעתי לו טיפול בחינם על המקום. היה צחוק גדול, אבל הוא באמת רצה ושמח מאוד. נפרדנו. נתתי להם קצת פיצוחים לדרך, ממה שיש לי בקליניקה וזהו.

אני מנסה כל יום שלישי בשבוע להקדיש למעשים טובים. שבועיים אחרי הפגישה עם החיילים הודעתי לבן זוגי, יעקב, שאנחנו יוצאים לעבוד בעוטף במסגרת "צו 8 לחקלאים", אבל יעקב אמר שזה בלתי אפשרי ללא תיאום. בתיאום מושלם צילצל הטלפון, אריאל, "החדגבה", שאל אם אסכים להגיע לעשות טיפול הפתעה לחיילות בגולן, שלא ראו את הבית כבר חודש, וכמובן קיבל מיד את הסכמתי. הוא אמר שידאג לשלוח רכב שיביא אותי לרמת הגולן ויעביר אותי בין הבסיסים השונים של היחידה. במקביל, יעקב חיבר אותי לדידו חנן מ"אחים לנשק", שהצטרף לנסיעה והעמיס על הרכב, שהגיע לאסוף אותי, כמות גדולה של סנדביצ'ים משובחים (תרומת "קפה טובי"), ערכות קפה, אריזות חומרים קוסמטיים וקרמים שנתרמו באהבה. וכך, עם רכב מפוצץ וכמעט ללא מקום לשבת, יצאנו עם רן, החייל המקסים, לרמת הגולן. זה היה השבוע הרביעי למלחמה, ואני עברתי בין 4 בסיסים בגולן, ובתנאי שטח מאולתרים עשיתי טיפול בעשרות חיילות, שלא ראו את הבית כבר 4 שבועות, חלקן סדירות וחלקן שגויסו למילואים בצו 8. חזרתי ליגור בלילה עייפה אך מאושרת.

בשבוע ה-7 למלחמה הגיעה עוד הזמנה, כי השמועה על הטיפולים שהענקתי עברה בין הבסיסים. הפעם הבנות כבר לא התביישו, וגם חיילים רבים נרשמו לטיפולים. לקראת הנסיעה הזאת אירגן לי חבר (מישל מנופית) הרבה תרומות של חבילות קוסמטיקה של חברת "קריסטינה" (ישראלית) וחברת "כרמית" מחיפה. זכיתי בעוד יום מדהים ומרגש. כעת הזמנות ממשיכות להגיע, אך לצערי אין לי זמן להתנדב בקצב ובכמות שמבקשים. בלי שום קשר, התנדבתי ל"סיירת" של המועצה, ולשמחתי, לאחר המבחנים של המשטרה נמסר לי שנמצאתי מתאימה! מאז ההתנדבות הראשונה, זכיתי למעגל ענק של חברים ושותפים, שלא היה לי קודם. אנשים מדהימים ונהדרים, שמה שמאחד אותם זו תרומה ועשייה, התלהבות והתרגשות גדולה, להתגייס למשהו חשוב באמת.

תחושה של שייכות דניאל רבי

יש לי את המזל, אבל בעיקר את הזכות לחיות במקום שיצר בי, תחושה אין סופית של שייכות חיבור כזה עמוק שחרט בי סימנים, כך שלאן שלא אפנה, הם נשארים שם לשנים ולפעמים זה לא קל, שהכל כל כך קטן ומשפחתי כי את מה שאני עוברת, כולם עוברים איתי והפנים, והשמות, ושנים של זיכרונות קושרים את בני יגור, כחוט דמיוני ומהודק אז הייתי מצפה כששומעים על אסון, שהכאב יתחלק בין כולנו, עד היגורניק האחרון ואולי כך את האובדן אני ארגיש פחות, והלב יצליח להפסיק לבכות אבל השכול לא עובד ככה, והוא הגיע פתאום, מבלי שנוכל אותו לבלום והיום אני מבינה יותר מתמיד, את גודל המשמעות, של לחיות במקום בו בניגוד לחוקי הטבע הפשוטים, כאב של אחד לא מתחלק בין רבים הוא רומס וגוזל כפול משאבים ולי אין ברירה אלא לחבק, ואת כל משפחת יגור לחזק כי יש לי את המזל והזכות, אבל בעיקר את האחריות לשמור על המקום שייצר בי תחושה, כה גדולה של שייכות.

גולדן טאצ'

סגל מכללת טאצ' של מויש אוסטרובסקי ונריה בירמן התגייס לתיקון מכשירים סלולריים של יחידות צבאיות בשטח ואוכלוסיות מפונות

מכללת טאצ' פועלת בקיבוץ הזורע, ומלמדת יום בשבוע את מקצוע הטכנאות לסלולארים, בשפות עברית, אנגלית וערבית, וכוללת 4 מורים.

עם פרוץ המלחמה נעצרה פעילות המכללה כמעט לגמרי. המדריכים: מויש, נריה, יעלה הופמן ממזכרת בתיה, שחר ונדלוביץ מהקריות ויואל קורבליט ממשמר העמק, לא יכלו לשבת באפס מעשה, מה גם שהגיעו פניות וקריאות לעזרה מהשטח של חיילים, שלא יוצאים הביתה ותקועים עם מסך שבור, שקע טעינה שלא עובד ומיקרופון או רמקול שיצאו מכלל פעולה. הצורך של החיילים בפתרון והצורך של הסגל לעשות משהו - הולידו את היוזמה המרגשת. הצוות התארגן על טרנזיט בסידור של "משמר העמק" (סעיף התנדבויות במלחמה) ויצאו אל החיילים, שנמצאים בצפון ובדרום, לתקן להם את הניידים ולספק מגינים שונים, הכול בחינם. הנסיעות מתואמות עם פיקוד העורף, והיחידות שולחות מראש פירוט של הציוד והחלפים הנדרשים עם מלאי קטן למקרה שיגיעו חיילים שלא נרשמו מראש. יוצאים פעמיים בשבוע, בעיקר ליחידות צבאיות, אבל פגשו גם את המפונים של בארי וניצולי "הנובה" בשדות ים.

ימים ארוכים מאוד ומלאי שליחות, התרגשות, וסיפוק. בהדרגה העומס הכספי על הצוות ששילם את כל החלפים והציוד מכיסו הפרטי (אלפי שקלים כל גיחה) הלך וגדל וחייב אותם לפתוח דף תרומות באינטרנט.

בתוך כל המיזם המרגש והמיוחד הזה, קורים סיפורים מרגשים, כמו של יעלה הופמן הרס"פית במילואים ביחידת הצנחנים, שסיימה את המילואים והצטרפה ל"כוח טאצ'", הודעות התודה של החיילים, שהשאירו מכשירים מקולקלים וחזרו אחרי שלושה שבועות מעזה לקבל אותם תקינים, בדיוק ברגע שהכי חשוב בעולם זה להתקשר הביתה ולראות ולשמע את הילדים, וכמובן תרועות השמחה של ילדי בארי המשוחררים, שחזרו הביתה וישר קיבלו מכשירים חדשים עם המגינים הכי מתאימים והכי מגניבים בעולם.

הנה נוסח גלויית התודה היפה שהגיעה מבארי עם תמונות של לפני ואחרי 7.10, וגם תמונות מהמלון מים המלח.

"תודה גדולה ל"מכללת טאצ'", מהמקום היבשתי הנמוך ביותר בעולם, קהילת בארי מודה לכם מקרב הלב על תרומתכם הנדיבה. בעזרתכם, מעודדים מהרוח הטובה הניכרת בנתינתכם, נשוב ונפרח למרות המתקפה הרצחנית של שבת ונבנה מחדש את ביתנו".

מילים כלואות אריאלה וולק

מילים מבלבלות כל כך רוצות לשמוח להיכתב ולנסות מעט לשכוח. לרגע במיוחד בחשיכה, מופיע ונדלק מבזק, נכתב ברור, מצטלם ומתחבק חזק. אבל עדיין לא, באפילה קשה למצוא הדרך למילים מדויקות ולמילים שהן בערך.

אולי עוד יום, אולי שבוע, חודש או שנה מילים כלואות תשתחררנה פעם ראשונה כדי לכתוב את הכאב, הצער האובדן שלא מרפה לרגע, שאוחז אותנו כל הזמן.

לאט לאט מצטרפות אותיות ומתחברות להן מילים, הן כלואות בנשמה בשבועות האחרונים. הן נסתרות במנהרות עם כל החטופים, גברים ונשים, מבוגרים וילדים, חיילים ואזרחים... אותיות ומילים, שלא מצאו פירצה להיכתב בדברי הימים.

לאט, לאט מידי, משתחררות להן מילים, פצועות וכואבות, לא בטוחות שכבר אפשר, מסתובבות בין הקפוא לזה שכבר הופשר. עוד לא מוצאות אין ואיזה רגש להביע מהססות כי כל כך הרבה עדיין לא ידוע וגם לא ברור למי ומתי מה שנכתב יגיע.

מכתב תודה

ברק סלע וקבוצה מיגור התנדבו במשק פרחי ב"שדה ניצן"

בשבוע השני למלחמה, נסעו **ברק סלע** ו**ויהודה חי** עם שני חברים מגבת למושב "מבטחים", 11 ק"מ מהגבול, לעזור בקטיף עגבניות שרי. בדרך נעצרו בבית קמה, כדי להסדיר את עניין הביטוח. הקבוצה היתה צריכה לבחור לעצמה שם לצורך הרישום, ומיד קראה לעצמה "גבת-יגור". כשחזרו ברק וויהודה ליגור, צרפו אליהם חברים נוספים מכפר חסידים, כדי לחזור למושב. יגור, כפר חסידים והמועצה, שילמו את המיניבוס. החברים מכפר חסידים יצרו את הקשר עם משפחת פרחי במושב שדה ניצן, 7.2 ק"מ מהגבול. לקבוצה כבר לא קראו גבת-יגור, אלא יגור-כפר חסידים.

אבי פרחי התפרסם בתור "מלך החסה" של חבל הבשור, וגם בתור זה שפרסם את מכתב המחאה של חברי סירת מטכ"ל על תמיכתו של החבר ליחידה, השר אבי דיכטר, במהפיכה המשפטית. במשך חמישה שבועות, מדי יום שני ירדה הקבוצה (אורי זמיר, נועם צוק, יעקב אורן, גדליה טולפיץ, ברק סלע, ראובן גרשמן, גלעד גרטמן, אילון גרעין, מעין גרטמן, יצחק שולנר, נמרוד ס"ט וחן קינן) יחד עם כעשרה חברים מכפר חסידים וממקומות אחרים, לעבודה במשק פרחי. המבוגרים עסקו בהדליה של עגבניות, הצעירים קטפו חסה בידיים. הנסיעה למושב ארכה 2.5 שעות, העבודה התחילה ב-08:30 והסתיימה ב-12:30-13:00, כדי

לא לנסוע בחושך, מסיבות בטחוניות.

להלן נוסח מכתב התודה:

"חברים יקרים זה כמעט חודשיים, מאז השבת השחורה, שגרמה לכולנו למשבר אמון ענק. משפחת פרחי איבדה ביום אחד 18 תאילנדים, שהחליטו לעזוב. המשק עמד על סף קריסה, אספנו את השברים והחלטנו להמשיך בכל הכוח. ללא עזרתכם המדהימה, הנחושה והמקצועית לא יכלנו לשמור על הקיים, למרות הכאבים בגב ובברכיים המשכתם להגיע שבוע אחר שבוע לעזור בעבודה הקשה. בימים אלה קיבלנו עובדים ממלאווי ועובדים ישראלים קבועים ומקוויים שנצליח לעבד את המשק ללא מתנדבים. אתם אדירים, מרגשים, מעוררי השראה!! תודה ענקית!!!"

מתנדבים

רן אזנקוט: ההתנדבות הראשונה שלי היתה בקבוצה של המועצה, שנסעה לקטוף מלפפונים במושב אחיטוב. היו שם קבוצות נוספות, עשרות אנשים, בקושי סיימנו חממה אחת, ויש מלא. יומיים אחר-כך הגיעו קבוצות נוספות להשלים את הקטיף. התנדבות נוספת דרך "אחים לנשק" היתה בזמן ההפוגה בפרדס הפומלות האין-סופי בניר-עם. רוב הקבוצה הייתה מרמת יוחנן ומאושה. עבדנו שם בידעה, שאנו נמצאים בגיא ההריגה ממש, היכן שנרצחו פועלים עזתים שקטפו. ניצלו אותם שהתחבאו בצמרות העצים. לאחר הקטיף ביקרנו במדגרה החרבה בחזית הקיבוץ, לשמוע ולראות את שרידי קרב הגבורה של ענבל הרבש"צית וכיתת הכוננות. בתמונה, ההתנדבות של המועצה אתמול בכפר נטר בניקוי ואריזת בצלים. מיגור יצאו חוץ ממני שירלי קציר וענת עוגן.

ענת עוגן: זכיתי בזריחה. לקום כל כך מוקדם, להתנדבות בחקלאות. **רן:** חבל רק שהאוטובוס אתמול היה רחוק מלהיות מלא. אפשר להתנדב ביוזמות הרבות ואפשר גם באופן עצמאי. זה חשוב וזה כף.

מחמישים אנשים, היתה פסיפס מגוון של גברים ונשים בגיל מתקדם מיישובים רבים, שהקריאה לעזור לקיבוץ בארי הדליקה בהם את הרצון להתנדב. היה זה יום עבודה לא קל. עצי הפומלה דוקרניים, הפרי גדול וכבד, יש צורך לזחול במקרים רבים מתחת לענפי העץ, כדי להגיע לפרי בענפים התחתונים. בסיום היום היתה הרגשה של התלהבות וסיפוק אדיר מכמות הפרי שקטפנו.

לי היתה משימה נוספת באותו יום להגיע למקום בו נרצח חברי, חבר בארי. ידעתי שעם תחילת המתקפה חברי רכב על אופניו לדירת בתו ונכדיו. בתמימות של חוסר ידיעה והבנה מה אופי המתקפה הוא הספיק להכין לעצמו כוס קפה וישב על המרפסת בחזית הדירה עם כוס קפה ביד ואקדח. שם מצאו אותו אנשי החמאס שרצחו אותו. אשתו חולצה מהממ"ד בדירתם אחרי 20 שעות, ושני נכדיו חולצו ללא פגע.

בתום יום העבודה ביקשתי מאחד מעובדי הפרדס מבארי, שיקח אותי למקום בו נרצח ידידי. באופן חריג (מפאת האיסור להיכנס לתחום הקיבוץ ללא אישור מיוחד מהצבא) הוא נאתר לבקשתי, אחרי שסיפרתי לו על הקשר החברי בינינו.

הגעתי לרגלי הדירה, שבה מצא ידידי את מותו. התייחדתי עם זכרו. בעבר השני של השביל - דירה פרוצה ושרופה בחלקה עדות למעשי ההרס והטבח, שביצעו אנשי החמאס בבארי.

בספרי כל זה רציתי לעודד כל אחד ואחת להתנדב בתקופה זאת ולהעביר אליך ואלו את הרגשת רוממות הרוח והסיפוק שבאה בעקבות מעשה ההתנדבות.

מספר ימים לאחר השבת השחורה (נצטרך להתרגל לכך שהכינוי "השבת השחורה" לא יהיה עוד נחלת ההיסטוריה של יגור לבדה) נסעתי לארה"ב מסיבות משפחתיות.

בתכנון המקורי הייתי אמור לחזור ארצה בראשית ינואר. לא יכולתי להישאר במרחקים, כשהמלחמה עם כל השלכותיה מתחוללת בארץ. חזרתי לשלושה שבועות. ניסיתי להתנדב בזמן זה לכמה פעילויות.

ההתנדבות הראשונה היתה למסעדת "אסיף" בתל אביב, שהכינה אלפי מנות אוכל למשפחות מפונים ולחיללים. היתה זו חוויה מרוממת רוח. קבוצת נשים וגברים שפועלים כצוות מיומן, חותכים, קוצצים, מגלגלים כדורי בשר, אורזים קופסאות אוכל שיוצאות לדרך בשעות הצהריים. מסביב לשולחנות ההכנות מתגלגלות שיחות, הכרויות בין המתנדבים שהגיעו אותו יום.

יום ההתנדבות השני היה עם קבוצת חברים שלי מימי השירות הצבאי. יעד ההתנדבות באותו יום היה קטיף עגבניות במושב "מבטחים". הגענו מוקדם בבוקר לחממה ענקית ומיד התפזרנו בין שורות צמחי העגבניות. המשימה היתה לקטוף את העגבניות בעזרת מזמרה, כדי שכל עגבנייה תיקטף עם פיסת גבעול (לדברי המגדל זאת הצורה שהצרכן הישראלי אוהב לקנות את העגבניות). העבודה ביום זה היתה פחות חברתית, כשכל אחד עסוק בקטיף בשורה משלו. עדיין הצלחנו לשוחח ולסגור פערי מידע כל אחד על מהלך חייו של האחר.

יום ההתנדבות השלישי היה בפרדס של קיבוץ בארי. רציתי מאוד להגיע להתנדב בבארי, כיוון שחברי הטוב עוד מימי השירות הצבאי נהרג באותה מיתקפה על הקיבוץ. קטיף הפומלות התאחר מאוד בגלל הצורך להמתין שירגע המצב הבטחוני בחלקות הסמוכות לגבול. פירות הפומלה כבר הבשילו מידי ליצוא, ועל כן נקטפו לתעשיית המיץ. קבוצת המתנדבים, שמנתה יותר

הפרשת חלה

"וראשית עריסותכם חלה תרימו תרומה להניח ברכה אל ביתך". (יחזקאל, מ"ד ל') הפרשת חלה היא מצווה מהתורה, להפריש מכל מאפה העשוי מאחד או יותר חמשת הדגנים (חיטה, שעורה, שיבולת, כוסמין ושיפון). מאז ומתמיד מצווה זו מיוחסת לנשים, ולמעשה מדובר במצווה הראשונה שניתנה לעם ישראל. המצווה מסמלת ברכה בבית, הגנה ושמירה. עם השנים, החלו נשים בארץ ובגולה לקיים ערבי נשים עוצמתיים ומחזקים סביב הפרשת החלה, שכן על פי האמונה, במעמד זה התפילה של נולד יחד נשמעת בעוצמה בשמים ובארץ.

שכיוונו אליו ואפילו יותר! ליטל ברקן המדהימה הסכימה ללא היסוס לשיר לנו עם גיטרה, ונגעה לכולנו בלב.

יש לנו בקהילה נשים מוכשרות וטובות ומלאות רצון לתרום ולהעניק... החל מלהגיע לערב שכזה, דרך להכין מאכל ועד להתגייס לעזרה בכל מה שרק יבקשו.

היה ערב מחזק ומאחד, נועה פרפורמרית נהדרת, הצליחה ברגע להפיג את כל החששות שהיו לי. התחבקנו ושרנו, צחקנו ובכינו, ובעיקר ביקשנו חזק חזק שיוחזרו אלינו חנה ונדב ושאר החטופים כולם.

ושישבו כל חיילינו ואנשי כוחות הביטחון בריאים ושלמים לביתם לשלום.

ואמן שכל תפילותינו ייענו במהרה!

איילת עדיין לא ביקשה ממני איפור, אבל הבטחתי לה שביום שהיא תקבל את אמה חנה ואחיה נדב בחזרה, היא תהיה נוצצת, זוהרת ומוכנה יותר מאי פעם!

תודה גדולה לקהילה המדהימה שלנו ולכל מי שעזר כדי שהערב הזה יוכל להתקיים.

מרגש אותי מאוד, שאמא חנה, שוחררה בהמשך השבוע. ואני תפילה לשחרורו של נדב בקרוב.

מאחלת שנעשה עוד הרבה מפגשים מרגשים בנסיבות משמחות.

אירוע "הפרשת חלה" להשבת החטופים ומשפחתה של איילת סוויצקי, ולשובם בשלום של החיילים שהתקיים ב-19.11.2023 עטר חנוכה-מחלב

מאז שהתבררו האירועים הנוראים של ה-7.10 אמרתי לאיילת, "אני לא כל כך יודעת מה להציע... אבל את מכירה אותי, אם יש משהו שאני יכולה לעשות עבורך פשוט תבקשי!"

אז איפור היא עוד לא ביקשה... אבל לפני כשבועיים היא סיפרה לי, או יותר נכון הודיעה לי שיש אלוהים, ושהיא מאמינה בכל ליבה שהוא שומע אותה... היא אמרה שהייתה רוצה לערוך הפרשת חלה אבל הלויז בתפקיד החדש שנכפה עליה עמוס ותפור שבועיים קדימה.

הבטחתי לה אירוע שונה, משהו גדול ועוטף כמו שמגיע לה. משהו מיוחד, לא "דוסי" מדי, בכל זאת הפרשת חלה בקיבוץ לכל כך הרבה נשים זה אירוע מיוחד במינו.

חברתי לעינב רוזיאו וליעריה כספי האלופות, שישר הרימו איתי את הכפפה, והתחלנו בטלפונים לכל מי שרק יחלוף בראשכם עכשיו. אחרי ימים של חיפוש הונחו ידינו על האחת והיחידה: נועה ירון.

והנה, בעזרת כל הנשים האלופות שהגיעו, הצלחנו להרים אירוע כמו זה

היום, יום א'
 בשעה 17:30
 ניפגש באיזור שער הקיבוץ
 עם דגלים
 לקבל את פניהן של אילת
 סוויצקי עם אמה חנה פרי!
 שימו לב: זאת הפתעה לאילת
 מי שרוצה יכול להגיע בחולצה לבנה | שעת הגעתן משוערת

קבלת פנים היסטורית

ערב יום ראשון 26.11.2023 השתתפו חברים ובני נוער רבים בקבלת פנים לחנה פרי אמא של איילת סוויצקי שחזרה משבי החמאס.

עטר חנוכה ויערית כספי הבינו מיד את עוצמת הרגע ואת הצורך והרצון של כולנו לעטוף ולחבק את איילת והמשפחה. הן חברו לצוות תרבות בחירום והחליטו שחייבים לעשות קבלת פנים, שתבטא את ההתרגשות והשמחה הגדולה של יגור כולה.

קבלת הפנים אורגנה כאירוע הפתעה, ולכן הידיעה הועברה מפה לאוזן ובקבוצות ווטסאפ ספציפיות ולא באתרי יגור הרשמיים. ההתארגנות הזאת הצליחה גם להביא מאות רבות של נוסאי דגלים לשער המשק וגם להפתיע את המשפחה. להשתתפות בשמחת המשפחה, המשק ומדינת ישראל כולה הצטרפה כמובן התחושה שזהו רגע היסטורי, נוסף, בימים גורליים אלו.

משפחת סוויצקי התרגשה מאוד מהמחווה הנפלאה ומכוחה של הקהילה, שעומדת לצידה בתקופה הקשה העוברת עליה.

חנה מתאקלמת לאט לאט, עטופה באהבה ותמיכה ומוסרת את הערכתה הרבה לכל בית יגור.

צילומים: טל הרוש, יוליה איריס

רועי פופלוול - לזכרו

קוקי שלי

בלתי נתפס לעמוד כאן עכשיו מעל הקבר שלך. הרי אם אעצום את העיניים, אוכל בקלות לראות אותך ואותי יושבים במרפסת שלך על בקבוק בירה ומקשקשים במשך שעותיים על הכול ועל שום דבר.

אתה, שלימדת אותי לרכב, שהכרחת אותי להצטרף לקראטה, למרות ניסיוני הכושל להתחמק מהעניין, שסמכת עלי שאבוא להעיר אותך בארבע בבוקר לחליבה, שידעת שתמיד אגיד לך את האמת כמו שהיא, גם אם לא אהבת לשמוע אותה. ידעת שהלב שלי תמיד דורש בטובתך, שאני בצד שלך, לא משנה מה.

בחלומותיי הנוראים ביותר לא הייתי מדמיינת שאעמוד פה עכשיו, בלי אמא ובלי נדב, קוברת אותך לבדי, רחוק מאדמת נירים, שבה נטועים שורשינו. אני לא יכולה לתאר לך את עומק השבר, כי עוד לא הומצאו המילים שיוכלו לכמת את גודל האובדן. כל כך הרבה נגזל מאיתנו. כל כך הרבה זמן, שלעולם לא נקבל בחזרה.

אני מדחיקה את המוות שלך כבר שלושה שבועות רצופים, כי נדמה שאם אתן להבנה לשקוע, היא תכלה אותי ואני נלחמת בשביל אימא ובשביל נדב שלנו. אני נלחמת להחזיר אותם הביתה, לצד הידיעה האיומה שאצטרך לבשר להם שאתה אינך.

אני מתנחמת בעובדה שאתה עם אבא עכשיו, וכשיגיע הרגע נביא אותך למנוחת עולמים לצידו בנירים, קרוב לשדות שאהבת ולבית שאליו תמיד חזרת. ועד אז אשמור

עליך כאן, לידי, כמו שאימא ודאי הייתה רוצה שאעשה.

קוקי שלי. מרצחים ארורים לקחו אותך, אבל הם לעולם לא ייקחו את האהבה שלנו, והם לעולם לא יוכלו למחוק את הזיכרון שלך מהלב שלי ומהלבבות של כל מי שאוהבים אותך.

שמור עלינו מלמעלה, אחי הבכור והאהוב. שמור על אימא ועל נדב. מבטיחה שלא אפסיק להילחם עד שנחזיר אותם הביתה.

אוהבת אותך, עכשיו ולנצח.

אחותך הקטנה, אילת

**ביום א', כ' בכסלו תשפ"ד, 3.12.23
הבאנו לקבורה את חברנו
ספי בארי ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה**

עירא גרשמן - לזכרו

עירא נולד ביגור בשלושה ביוני 1990.

בן זקונים לרותי וראובן, אח צעיר לעינב, עידי, עירל ועדן.

עירא היה פעוט חייכן עם תלתלי זהב ומשקפיים.

את שנות ילדותו העביר בחינוך היגורי על מדשאות הקיבוץ. כשהגיעה כיתת "אורנים", כיתתו של עירא, לכיתה ז' הם חנכו את חטיבת הביניים החדשה בבית ספר "כרמל זבולון", הממוקם בכניסה לקיבוץ.

עירא, עם חיוכו התמידי, היה אהוב מאוד על בני כיתתו ואת שנות התיכון בילה במחיצתם.

בבגרותו גילה עירא את עולם הקולינריה והתאהב בבישול. תחילה הצטרף לצוות חדר האוכל ובהמשך יצא ללימודי קולינריה ועבר להתגורר בתל אביב, כדי להגשים את חלומו ולעסוק במקצוע הטבחיות. עירא ידע הצלחה רבה, עבד במסעדות המובילות ביותר בתל אביב והיה אהוב ומוערך בכל מקום שאליו הגיע.

בתשוקתו הגדולה למקצוע ותכונת הנתינה שלו, עירא פינק את כל הסובבים אותו. מדי פעם שמעו חבריו דפיקה בדלת, וכשפתחו אותה גילו את עירא עם מטעמים מעשה ידיו הכישרוניות. גם משפחתו זכתה להנות מבישוליו המופלאים במיוחד בשבתות ובחגים.

בשנים האחרונות עירא סבל ממחלה נדירה, שפגעה אנושות באיכות חייו וקטעה את המשך הקריירה המבטיחה אותה בנה בעשר אצבעותיו.

הוא עבר אשפוזים ממושכים, בירורים מייגעים ובדיקות פולשניות.

לאחרונה, ניתן לעירא טיפול ייחודי, ולמשפחה - תקווה לשיפור משמעותי באיכות חייו ולחזרה למסלול. הוא עבר ניתוח גדול ומסובך, בזכות נחישותו להבריא ורצונו להמשיך בחיים מלאים.

לצערנו, תקווה זו התנפצה בבוקר יום ראשון 29 באוקטובר ועירא הלך מאיתנו בטרם עת.

עירא בן הזקונים היה אהוב מאוד, עטוף ונטוע עמוק במשפחתו, דוד אוהב ואהוב על אחייניו.

נזכור את עירא עומד במטבח, מחייך בין הסירים וקורא לכולם לטעום מהבישולים היחודיים.

יהי זכרו של עירא לברכה תמיד בקרבנו.

עירוש,

איך מתחילים הספד לאחי הקטן?

אני זוכרת שכשאמא סיפרה לנו שהיא בהריון איתך, כעסתי, לא הבנתי למה צריך עכשיו תינוק בבית... ואז נולדת, חייכן, מתוק ומלא אהבה. לקח לי שבוע להצליח לזכור איך לבטא את השם שלך. כשהגעת הביתה, אני זוכרת כמה התרגשתי ושמחתי בך. כמה אהבתי אותך. וכשגדלת, והצלחת, למרות כל הקשיים, למצוא לך מקום שבו תוכל לפרוח, הייתי כל כך גאה בך. שמחתי בכל הצלחה שלך.

בזמן האחרון היה נראה שאתה סוף סוף על דרך המלך, בדרך לחזור ולהגשים את שאיפותיך. לצערי הרב, התקווה והאהבה שלנו לא הספיקו, ועכשיו אני צריכה להפרד ממך כאן.

תמיד תהיה אחי הקטן והאהוב, לא נשכח אותך, אתה ממשיך איתנו בליבנו ובזכרונו, ולא נפסיק לספר עליך לכל האחיינים שלך שכל כך אהבת. אני אוהבת אותך,

עירל

תודה

תודה לך עירא על 33 שנה שהיית לנו.
תודה - על חיוך ענק שהחבאת לאחרונה בתוך זקן סבוך.
תודה - על לב ענק מלא בטוב.
תודה - על שלימדת אותי שמות של תבלינים רחוקים ופירות אקזוטיים ששילבת בתבשילים הכל כך טעימים שלך.
תודה - שהיית לי אח רחום ולבנותי דוד מתעניין ואוהב. כמה התגאיתי בך כשביקרנו אותך באחת המסעדות בהן עבדת בתל אביב, בסוף יום כיף עם הבנות שלי - איך התרוצצת בין המטבח לשולחן שלנו הלוך וחזור מפנק במנות טעימות טעימות, דואג לכל אחת שתטעם, תהנה ותשבע.
תודה - שהיית לאמא לשומר ליבה, צמוד ונוכח.
אני מבטיחה לשמור עליה עכשיו עוד יותר - גם בשבילך.
תודה על השנים האחרונות בהן התקרבונו קצת יותר - 21 שנה מפרידות בינינו, מה הפלא שבילדותך הצגת אותי בפני חבריך כדודה שלך.
תודה שאיפשרת לי ללוות אותך בבית החולים בהחלמתך מהניתוח האחרון - צחקת עליי שספרנו צעדים מהמיטה למעלית, לפינת הקפה, העישון וחזרה לחדר כדי למלא את הזמן במספרים במקום דאגות.
חששתי קצת מהפתיל הקצר שלך כשהיית כאוב - לשווא, כי הרי ריחמת עליי. בסופו של דבר אתה האח היחיד שלא צחק עליי בשיחות המשפחתיות, מקסימום נתת חיוך שובב, קטן.
תודה עירא - על כוס קפה במרפסת, משחקי רמי קוב במוצאי שבת עם אמא ויהלי, אהבתך הכנה ללונה הכלבה שלנו.
תודה על אלפי רגעים וריחות וטעמים - שיהיו לי עכשיו למזור.
נוח על משכבך בשלום אח שלי.

תודה קהילה עוטפת, לדאגה שלכם, לחיבוק, במילה, במבט - זאת משפחה.
להר הירוק שמצל על חלקת עולמים כה יפה - כמה כוח יש פה בנמצא - תודה.

אחותך עינב

עירא, אחי הקטן והטוב,

אני לא יודעת איך להתחיל בכלל, אני לא מאמינה שאנחנו פה, שאתה לא איתנו יותר, ושנחנו מדברים עליך בלשון עבר, הרי רק לפני רגע אכלנו ארוחת שישי ביחד, קינחנו בעוגת הגבינה המפורסמת שלך, ובנוהל הקבוע הקפצתי אותך הביתה בערב.

עירוש, היית כולך לב, לב גדול, טוב ואוהב. ילד עם תלתלי בלונד שופעים ומשקפיים חמודים, אח קטן וחמוד שכולו טוב. היית בן הזקונים שלנו, על כל המשתמע מכך והיה לנו קשר מיוחד, אהבתי אותך אהבה שלא תלויה בדבר, אהבה של אחות גדולה, שרק רוצה לשמור עליך מכל משמר.

לקח קצת זמן עד שמצאת את מסלולך, אבל כשמצאת אותו, ראינו את התשוקה הגדולה שלך לבישול ולמקצוע. כמה שמחנו על המעבר לתל אביב וכמה היינו גאים כל פעם לראות אותך מגשים את עצמך במסעדות הטובות והנחשבות ביותר בתל אביב. רכשת חברים, עשית חיים ונהנת מכל רגע גם בסרוויסים הקשוחים ביותר. היית מוערך ואהוב בכל מקום אליו הגעת, בזכות הלב הרחב, הנתינה האינסופית והתכונה שהייתה נטועה בך עמוק בפנים - לפנק ולראות אחרים נהנים.

השנים האחרונות היו קשות, קשות לך וקשות לנו ביחד. המחלה הארורה הזאת שיבשה את נתיב חיך שהצלחת למצוא וכל כך אהבת. כמה אשפוזים, כמה בדיקות, כמה סבלת. ולמרות הסבל והקושי, תמיד היינו ביחד, הרגשתי שזה אנחנו נגד העולם, וברור שאנחנו ננצח, כי הרי מי יכול עלינו ביחד. עם כל הקושי, וגם בתקופות החשוכות ביותר, הרגשתי שכל אשפוז כזה, גם עם כל הסבל הכרוך בו, רק קירב אותנו וגרם לנו להיות חזקים יותר.

כמה ניסיתי לעזור, כמה קיוויתי, כמה לילות לא ישנתי מהידיעה שאתה סובל ואני לא מצליחה לסייע, וכמה תקווה הייתה לנו כשחשבנו שמצאנו פיתרון, שהניתוח הזה בעצם ייתן לך בחזרה את החיים שלך.

היינו ביחד הרבה בשנים האחרונות, דאגנו ביחד, קיוונו ביחד וגם צחקנו ובילינו ביחד. לא אשכח את כל המנהגים הקבועים שלנו כל אשפוז, החל מלבחור ולהזמין גרביים מצחיקות ביחד, לרכל על כל המאושפוזים השכנים ואפילו על הצוות ועד גירודי הטפסים הבלתי נשכחים.

עירא שלי,

היית כל כולך טוב, אך העולם התאכזר אליך, לא הגיע לך לחלות כך, לא הגיע לך שחיך יסתיימו ולא הגיע לך ללכת כל כך מוקדם ובגיל כל כך צעיר.

כולי תקווה שלא סבלת, שזה קרה ברגע אחד, ואני מצטערת, כל כך מצטערת שלא הצלחתי להציל אותך. מקווה מאוד שהסבל נפסק.

לעד איתך,

אחותך, עינב

איך מתחילים?

באמת איך מתחילים, כל מה שעולה לי לראש זה שמוצ"ש יגיע ואתה תכתוב לי, את בבית? ואני אגיד לך כן, בוא לקפה, זה לא יוצא לי מהראש, כנראה אני נאחזת בזיכרון הזה ולא רוצה לשחרר, כי ברגע שאני אשחרר המציאות תכה בי, אתה כבר לא פה.

איך אפשר לסכם את חיידך, איך? אבל אני יכולה לסכם אותך כעירא, דוד שלי, בשלוש מילים "כולך לב ונתינה". אם זה ברביעי בערב כשסבתא כותבת מי מגיע בשישי? ואתה ישר עונה ואומר: אני אכין אורז ועוגת גבינה, ואיזה עוגת גבינה, הכי טעימה שאכלתי, ומי שמכיר יודע שאני לא סובלת עוגות גבינה, או שאתה ועדן רוצים בי פרש, ומתקשרים ואומרים לי לצאת עוד 5 דקות, או אפילו מוצ"שים שהיינו יושבים לקפה וקטאן והיית מנצח. אני יכולה להמשיך ולהמשיך, אבל כל זה כבר לא יקרה יותר.

מה שכן יישאר זה הזכרונות, הזכרונות הטובים איתך, למשל שהתקשרתי אליך בשבוע שעבר וביקשתי את עזרתך להכין עוגה לעבודה, כדי לנצח בהתערבות, ואכן ניצחתי, כי העוגה הייתה כל כך טעימה, שאיך לא הייתי מנצחת? אתמול בבוקר הלכתי לעבודה אחרי שישי קצת עצבני שלנו, אבל ידעתי שזה יעבור בקפה אחה"צ, אבל לא, זה לא קרה, במקום זה קיבלתי שיחה בעשר בבוקר שבישרה לי רעות, בישרה לי שאינך עוד, שהלכת לעולמך ללא כאב. עירא יקר, דוד אהוב שלי, נוח על משכבך בשלום אני אוהבת אותך ואזכור אותך ואת החיידך שלך כל חיי.

יהלי

עירוש,

כמה מוזר לדבר אליך, כשאתה שוכב כאן במנוחתך האחרונה.

זה פשוט לא נתפס שיותר דווקא לא ירוץ אליך לתת חיבוק לדוד עירא, שלא נלך ביחד עם הכלבים לשבת בגינת כלבים לדבר על החיים, שלא תעשה לנו על האש בכל הזדמנות, שלא תשב בפניה הקבועה שלך אצל פלגי לראות כדורגל, שלא אוכל לצחוק עליך על כמה שצילסי גרועים.

חשוב לי שידעו שהיית לוחם, כמו הקעקוע שיש לך על היד, שלקח לי שנים להבין למה עשית אותו ומה הקשר שלו. אבל ביום ראשון, כשהתקשרתי אליך בבוקר, ועידי ענה לי בקול שבור ואמר לי ש"עירא לא יענה יותר לטלפון", הלב שלי נשבר לרסיסים, סוף סוף נפל לי האסימון. היית לוחם אמיתי, נלחמת בגוף שלך בכל הכוח, בכל פעם שהוא בגד בך, ולצערנו, ביום שבת הוא בגד בך שוב בפעם האחרונה, והלב הענק שלך נדם.

אתה תחסר לי מאוד, אבל אני יודע שגם תמיד תהיה איתי, בכל סיגריה, בכל כוסית של וויסקי טוב, קפה של אחה"צ ובכל סורבה בטעם מוזר שאטעם.

אני אוהב אותך מכל הלב.

תשמור עלינו מלמעלה.

נוב אדלר

עירושק שלנו

לא חשבנו שנצטרך לכתוב הספד בתקופה כל כך מוקדמת בחיינו, אך בלב כבד, בחיבוק חם, אנחנו מלווים אותך בדרכך האחרונה.

היית לכולנו חבר אמת, אוזן קשבת שתמיד יודע לתת עצה נכונה ובדיחה או מילה טובה. איש בעל לב זהב וידיים מוכשרות, שידעו לבשל מנות מישלן כמו במסעדות מובחרות. חבר אמיתי עם חיוך שובב ונבון לצד צחוק מתגלגל, אוהד כדורגל עם חיבה מיוחדת לנבחרת ארגנטינה וכדורגל אנגלי, חובב מוזיקה משלל עולמות של מנגינות וקצבים שהיו כל כך ייחודיים לך.

תלתלי המשי, שעיתרו את ראשך כשהיית קטן, לא יישכחו מעינינו, כמוהן גם דמותך.

השארית לנו אוסף של סיפורים מצחיקים ממהלך חיינו המשותפים.

כמו השעון המעורר הענק שקנית לבלוקון שלך, רק כדי לשגע את ליחוס, ולא פחדת אפילו כשיצאה אליך בצעקות.

או, למשל, בפורימון בו שפכת לאייקי נצנצים בדירה ועד היום נשארו שם כמזכרת.

זוכור את התקופה האגדית, בה גידלת אפרו ושפם ובה גם החלטת לחשוף את התחתונים בריקוד שבועות מול כל הקהל. או אז בשריפה בכרמל, כשהלכת לארוז תיק חרום וחזרת עם תיק מלא גלילי נייר טואלט, או הפעם היא שעשית כאילו אתה גוזר לי את השיער ובטעות גזרת באמת.

זוכור, כשאורח היה מגיע אליך לדירה, היית מפנק אותו בקפה טוב עם קינוח מיוחד שהכנת כאילו במקרה בצד, או את כל ערבי "העל האש" של הבנים, שבהם כולם ידעו מי השף האמיתי.

עירוש שלנו, עם החיידך החצי ביישן והסיגריה בזווית הפה, הציניות והשנינות האינסופית ילנו אותנו.

תהיה לעולם בליבנו, אח וחבר אהוב,

אוהבים ומחבקים,

כיתטון והחברים

אסיף לוגר - לזכרו

אסיף, בן עדי ועידן לוגר, נכדס של שושנה ואלכס לבנה מיגור ומירה ושמוליק ז"ל מבית השיטה, נולד ב-2002, וגדל ביגור עם כיתת "להבה".

אסיף היה ילד בלונדיני שמנמן, וגדל להיות עלם בלונדיני חתיך, מוקף בהמון חברים. בילדותו, היה חמוש בחרב בגב החולצה והחזיק למקרה הצורך לפחות עוד שבע חרבות בארגז המשחקים.

אסיף היה נכד אהוב, שבילה זמן רב עם הסבים והסבתות שלו, אלה שביגור ואלה שבבית השיטה. עם סבתא שושנה נהג לקרוא את המיתולוגיה היוונית, פגישות שבועיות של זמן איכות, שתרמו לסקרנות המתפתחת ולעולם דמיון עשיר. אהבתו לספרות המשיכה בכיתות היסוד. כשהיה בסוף כיתה א' ובתחילת ב' גמע בשקיקה את סדרת הארי פוטר. החרב בגב החולצה התחלפה בספר תחת בית השחי. בהיותו בן 15 פסק בולמוס הקריאה שלו, והוא החל להתמכר למוזיקה. הספר הוחלף בגיטרה, וימיו ושעות הפנאי שלו הועשרו בהפקות מוזיקליות שבהן שיתף את כל מי שרצה לשמוע.

את שנת השירות עשה אסיף בכפר הנוער בסיכון - "נירים" בבוסתן הגליל. הוא השקיע את נשמתו בעבודה עם החניכים, והם השיבו לו אהבה. אבל בהגיעו הביתה לחופשה קצרה, פרק את כובד האחריות שרצצה עליו במפגשים עם חברים ומשפחה.

כבן למשפחה מוזיקלית, המוזיקה הייתה העולם שלו. בתום שנת השירות ולפני הגיוס לצבא, התחיל ללמוד בהתלהבות טכנאות סאונד. הוא השקיע בכך עבודה רבה, ובמקביל עבד באולפן ההקלטות של האחים ברקן. כמו

כן, היה לו אולפן הקלטות ביתי, שם עיבד ויצר את המוזיקה שלו.

לפני כשנה התגייס לשריון. הוא היה מיועד לצאת לקורס מפקדי טנקים. אבל במקביל חלם על השחרור, ועל הגשמת תשוקתו לעסוק במוזיקה.

אסיף היה אדם של חיבורים וחברויות - פתוח ונגיש לכל אחד, חברותי ואיש של אנשים, ממש כמו סבא שמוליק ז"ל.

אמא שלו אומרת שהוא היה אליל, מהמם, מושלם.

בית יגור מרכיץ ראש באבל על אסיף שלנו, שנפל במלחמת "חרבות ברזל", ובוכה עם הוריו עדי ועידן, אחיו - רימון, קמה, תמוז וסהר, והסבים - מירה, שושנה ואלכס.

יהי זכרו של אסיף לברכה בתוכנו.

בימים שעברו מאז נפילתו של אסיף בעזה, הרגשנו יותר מתמיד את עוצמתה של הקהילה היגורית לדורותיה. אין ספור מעשי חסד ונתינה מחברים קרובים, חברי משק מתחנות חיינו השונות וחבריהם של ילדינו.

תודה לא תספיק ובכל זאת אנחנו מבקשים להודות מעומק ליבנו לכל מי שהגיע לחבק ולנחם, לכל מי שהגיש, בישל, אפה, טרח ועזר בכל דרך אפשרית. חיממתם את ליבנו שלומד לפעום מחדש. מי ייתן ותמיד תהיו בצד הנותן.

משפחות לוגר ולבנה

אסיפי, נכדי היקר והאהוב

נולדת לפני 21 שנה, תינוק שמנמן עם לחיים ענקיות, שהזמינו לצבות ולנשק. אבל היית בכיין וקשה היה להרגיע אותך. אני זוכרת סיבובים ארוכים בעגלול בסביבת הבית, שבסיומם רק ידי הצליחו להביא שקט ושלווה, כשהנחת את ראשך על גופי והנשימות של שנינו פעלו בהתאמה. מאז נקשרה נפשי בנפשך לתמיד.

כשהיית בן 3-4 התאהבת בחרבות. מקדימה, צוואר חולצתך היה אכול ולאוס, ומאחורה, בגב, בלטו עד 7 חרבות, שנתנו לך הרגשת ביטחון ושקט נפשי. אבל החרבות היו להגנה ולא דווקא לתקיפה, ונראה שזה מה שאפיין אותך עד רגעך החרונים - לפעול בהגנה ללא צימאון למלחמה. אהבת לבנות בסלון ביתנו ביחד עם אחותך רימון מחנות צבא בנויים ממאות חיילים וכלי מלחמה. כל הסלון היה צבא. אבל רק כשהרכבתם את המבנים נהנית, משחק המלחמה לא עניין אותך כלל וכלל.

בוא נודה על האמת. לא כל כך השקעת בלימודים. תמיד אמרת לי: אל תדאגי סבתא, בסוף יהיה בסדר. אבל בסוף, באמת בסוף, כבר לא היה בסדר כלל וכלל.

התאהבת במיתולוגיה היוונית. בסיפורי האלים והגיבורים. נשאת בתוכך את דמות הגיבור ההרואי, אך לכאבי הגדול, בסוף ימיך מימשת את החזון. אבל נכדי האהוב, שכחת שגיבורים לפעמים מתים צעירים.

כשהיית בן 10 הצעתי לך להתחיל לנגן בגיטרה ואפילו סידרתי לך מורה, מבלי לדעת שמכאן מתחיל שביל המוזיקה, שתוביל אותך לתשוקת חיך. יושב שעות עם אוזניות ומקשיב לגיטרסטים המפורסמים וחולם, אולי יום אחד להתקבל למועדון של הגדולים. לפעמים ניתקת עצמך מהעולם החיצוני ואפילו שטיפת הכלים נעשתה עם הגב לשולחן הארוחה והאוזניות תקועות באוזניך. ועכשיו על מי נתלונן שאתה לא שם עלינו, כי הצלילים מעבירים אותך לעולם קסום שאין בו מקום לבני תמותה רגילים?

אסיפי אתה יודע למה עוד אתגעגע בעתיד? לערבים שבאת אלי לאכול וכאשר שאלתי אם חביתה עם נקניק וגבינה תהיה לטעמך, תמיד אמרת: "סבתא תני בראש", וכשטעמת תבשילים בימי שישי תגובתך לטעמם היתה "אש", והאש היחידה שנשארה זה אש הקרב, שטרפה אותך ולא אתה טרפת אותה.

ברחת מהמוות, כשלא נסעת לדרום למסיבת הטבע, כי היית שם יום לפני זה, וברחת מהמוות ביום שבת הארוך כשהיית במקרה בבית ולא בבסיס המותקף בדרום. אבל המוות השיג אותך בטנק, שלא ידע להגן עליך כמו שמבטיחים המבוגרים לילדים, כששואלים אם הטנק בטוח. לא תמיד צריך להאמין למבוגרים.

אזכור תמיד את נסיעתנו לארגנטינה, את דאגתך שלא אשאר מאחור ואת עזרתך לרדת מאוטובוסים הגבוהים בעזרת ידך החזקה. אתה הלכת לפנינו, אבל לבך הענק הולך איתנו.

היום הכאב עוטף את כולנו, ההורים, האחים, הסבתות והסבא, אבל אני מדמיינת אותך יושב עם סבא שמוליק ז"ל ומספרים על העולם ועל סין.

אז נכדי היקר תן לנשמתך לעוף למרחקים ואנחנו כאן נתגעגע אליך עד אינסוף (eins off), כמו שרימון לימדה אותנו לומר מאז היותה פעוטה.

שושנה לבנה

געגוע

היי אחי, מה שלומך שם למעלה? עשית צ'ק אין? קיבלת חדר עם נוף לקיבוץ שבו גרת? אני יודע שלא שם רצית להיות, אבל לימדת אותי שגם כשלא רוצים, צריך לנסות. תשתקע, תתקלח ותחליף חוויית עם אחרים, אני בטוח שגם להם התנאים לא הכי זוהרים.

תניח בצד את הגיטרה על הסטנד, ותכין קפה שחור חזק חזק כמו שאהבת ללמד, שים את הדיסק או התקליט של צליל מכוון, יוצא לאור, או שיר של סנטנה, זה שנשמע כמו מסיבה כמובן.

אני יודע שרק רצית שקט, ולא מלחמה, לצאת הביתה לתקליט ונרגילה בזולה הישנה. התקליט שלך נגמר מוקדם מדי, יודע שבזה לא רצית, לצערי, אלו החיים במדינה שחייית. תסתכל עליי בדרכי בחיים, איך אמרת: "בסוף גם אני אמצא אישה וילדים". תלווה אותי פה, בכל שלב בחיי. תודה שהיית כאן, זה נגמר מהר מדי.

ועד שאגיע נקווה שיהיה מקום לידך בקומה, נרד ביחד עם המגבת מסביב למותניים, ונקפוץ לבריכה, כי בארץ כמו בארץ, שום דבר לא צפוי בחיים, וכל יום במלחמה הזו, נתפסים לידך עוד חדרים, לפחות אתה שם עם אנשים בגילך, אנשים גדולים, כי למקום הזה, מגיעים רק הטובים.

בנימין רביב

לאן נעלמת לי, חמוד?

בערב סוכות - יום שישי, באת לפנות ערב מיגור לבית השיטה, לקחת אותי אליכם הביתה, לחגוג ביחד את ערב חג הסוכות.

שוחחנו על המון דברים בדרך הרצינית והיסודית שלך. סיפרת לי שאתה לא אוהב את הצבא, כי יש לך תוכניות אחרות, אך תעשה את כל המתבקש בדרך הטובה ביותר. סיפרת לי, שאחרי הצבא יש לך חזון-ללמוד ליצור מוסיקת תופים, הלקוחה ממקורות שונים, ולחברם בקלטות למוסיקה אחת רצופה. אפילו השמעת לי דוגמה מכך.

סיפרת לי, שהיה לך רומן קצר עם חברה, אך זה נגמר מהר. התפעלתי מזה שאתה מספר בפשטות ובלי מבוכה.

בארוחת הערב - שיחות, בדיחות והרמת כוסיות. יין ושמחה. בסיום הארוחה, אמרת שאתה הולך לבלות עם החברה שלך בביגור. עמדת ליד הדלת, עלם חמודות, גבוה ומרשים, ולב הסבתא שבי גאה, בנכד האהוב שאתה.

בשבעה, כל פעם שעברתי ליד התמונות שלך, עצרתי להסתכל בך שוב ושוב, לראות איך הפכת לגבר מקסים, לחייל מרשים. איך אתה עומד, נשען על משהו, עם הבעה מהורהרת, ואתה נראה פשוט - חתיך עולמי. איך בתמונות אחרות, אתה עושה פוזות - להצחיק את החבר, איך אתה עוסק ברצינות להכין את הטנק. התמונות לגמרי משקפות אותך ואפשר ללמוד עליך דרכן.

והנה השבעה מסתיימת, כל איש חוזר לביתו ואתה לא תחזור.

היית איתנו, כמתנה משמיים לזמן קצוב. טעמנו ממך כל כך הרבה, וכל מי שטעם ממך, הרגיש שהטעם הזה הוא טעם גן עדן.

אוהבת אותך כל כך אסיפי,

סבתא מירה (סיום השבעה)

פרידה מחייל

איך מתחילים... ממי אני נפרד, בעצם, מחייל? מחבר? לא רציתי לבוא על מדים, לא ראיתי בך פקוד אלא חבר. ה"ביף" שישבתי איתו לכוס קפה שחור ומוזיקה ב-5 בבוקר. היתה לך היכולת ליהנות מהרגע בכל מצב, ולהעריך את הדברים הקטנים, ידעת גם ב-5 בבוקר לעשות טקס עם מוזיקה וקפה שחור, שרק אתה יודע להכין. היית צועק לי "פרויס אני על קפה שחור, אתה על פתרונות ישיבה?" הייתי אומר לך "בדוק אחי" וככה עשינו יום יום "כוננות עם שחר". דיברנו על כמה שאהבת את סיני ואת הדירה שלך, ולשבת עם חברים. כמה אהבת מוסיקה! הערצתי את זה בך.

המוסיקה יכלה להרים אותך מ-0 ל-100. בסוף כל משימה שקיבלת ממני היית בא עם רוגע כזה שלעולם לא יכלתי לתאר, עם החיוך המטורף שלך, והיית אומר "פרויס, קבל רעיון, סאחבק יעשה קפה, נשב לסיגריה ואז נתלבש על זה, ונעשה מה שצריך". ותמיד עשית הכי טוב שאפשר. רציתי להוציא אותך לקמ"ט כי פשוט תמיד שלטת בהכול. היית פיקודי בלי להיות מפקד. כל משימה שהייתי צריך שתתבצע, ולא יכולתי לעשות בעצמי, כולם ידעו שאסיף יקבל אותה. נתת לי שקט ואני מעריך אותך על זה.

חשוב לי לספר שידעת להצחיק את כולם, ושהיית לוחם אמיץ. שנייה לפני שנהרגת, הדבר האחרון שעשית היה לירות פגז על המחבלים.

נכנסנו לעזה ועשינו משהו חשוב וטוב, שאני באמת מאמין בו, אבל לעולם לא דמיינתי שהמחיר יהיה כל כך כבד. אמרתי לך לפני הכול, "בסדר גם אני מפחד, אבל הקור רוח שלך, החיוביות שלך, והאווירה הטובה שאתה מביא לצריח, זה מה שצריך כדי לנצח מלחמות". ובאמת אפילו אחרי שלושה ימים בלי לצאת מהטנק, המשכת להצחיק בגעגועים לבקבוק המים הקר בדירה שלך שנוטף מזיעה קרה.

אסיף אחי, אני אוהב אותך. המשימה שלך עכשיו היא להרים את המורל של כולם למעלה, לספר להם שאנחנו עשינו הכי טוב שיכולנו.

איפה שאתה, תמשיך לחזק את המשפחה המדהימה שלך, ולשמור על כולנו, ולעשות קפה.

סומך עליך. אוהב אותך כמו שאתה לא יכול לדמיין. תנוח על משכבך בשלום אחי, שלך תמיד.

פרויס מט"ק 4 ב'

אח שלנו, משפחה.
לדבר עליך בלשון עבר זו לא אופציה מבחינתנו.

אתה חוזר בשישי לעוד ישיבה בגולדסטאר, מעשנים עוד סיגריה, יוצאים לאכול חומוס, ואז בערב הולכים לפאב, חוזרים שיכורים ויושבים עד ארבע בבוקר וצוחקים עד שכואבת הבטן. אתה בטח תעלה עוד מעט סטורי של שיר שמתאר את המצב הרוח שלך היום כמו שכל יום אתה מעלה.
מוזיקה הייתה הדבר שליווה אותך בכל דבר בחיים.

חבר קרוב, גדלנו יחד, עברנו ביחד גן, בית ספר, בתי ילדים, בלוקונים, שנת שירות ועכשיו צבא, מגיל 0 ועד אינסוף, כמה שטויות היינו עושים כשהיינו קטנים. אנחנו קשורים בחבל הטבור, בן אדם יפה טוהר, שמפיץ אור עם החיוך הכי יפה שאנחנו מכירים. אדם עם הומור משובח, שאין לאנשים רבים, היית הלב הפועם של החבורה.

אסיפי, אין מילים שיכולות לתאר את הכאב ואת הלב שנשבר, כל אחד ואחת מהחבורה יכולים לספר מה היית עבורנו ועדיין. בחרת ללכת לשנת שירות באחד המקומות הכי קשים שאפשר להתנדב בהם, בכפר הנוער "נירים". היווית לחניכים שלך דמות אבהית שלא הייתה להם, דאגת להם גם אחרי שנגמרה השנה והיה ברור שאתה איתם לתמיד. זה רק חיזק בנו את ההבנה של איזה אדם אתה, מעורר השראה, לא רק לנו, לכל בן אדם שאתה נוגע בו, משמעותי בכל צעד בחייך, אהוב בכל מקום ותמיד הראשון לעזור, להתנדב, לסחוב, לעודד ולחזק.

תראה כמה אנשים הגיעו ללוות אותך בדרכך האחרונה, בלתי נתפס. אתה היית שמש להרבה אנשים, ועכשיו השמש שקעה לנו, ואנחנו כאן מחכים, שתצוץ פתאום ותצחק עלינו. אבל אתה לא פה ואנחנו לא מעכלים.

הנשמה שלך פה ואנחנו מכאן נמשיך את הדרך שלך, נמשיך לספר את הבדיחות שהיית מספר ואתה תהיה איתנו בכל ישיבה, בכל נסיעה, בכל פסיק בחיים, מעכשיו ועד עולם. וזאת לא פרידה, כי אתה תמיד איתנו.

אנחנו אוהבים אותך עד כאב ומתגעגעים כבר מאז השבעה באוקטובר בו הוקפצת.
תן לנו כוחות להמשיך.

תנוח על משכבך בשלום,

לנצח אסיף, נזכור אותך תמיד.

כיתת "להבה"

אסיף אהוב שלנו

עומדת פה בעצב אין סופי - בשמה של כל קהילת "כרמל זבולון", שאינה מוצאת מענה לליבה השבור, החל מאתמול.

היית אחד יחיד ומיוחד. יחף, תמיד ללא תלבושת בית הספר, עדיף עם חולצות פלנל גדולות של אבא ותמיד, אבל תמיד, נאמן לעצמך, חי את חייך ועולמך כפי שאתה מאמין שנכון, כפי שאתה חושב, לפי עולמך הערכי, החופשי.

אוהב אדם ואדמה.

היה בך שילוב נדיר של טוב לב, מוכנות לעשות ולתרום. הכול בשקט ובצנעה.

החיבור של לימודי מדעים עם עיסוק במוסיקה יצר רקמה המתארת את האיש הצעיר, הקסום שהיית. רגיש, אהוב ואכפתי כל כך.

בחירתך לצאת לשנת שירות בכפר הנוער "נירים" הייתה המשך טבעי למי שאתה. שם נתת את כל כולך ומהותך. תצאו לשנת שירות, אמרת לבני י"ב הצעירים ממך, מתוך אהבה וקבלה לאחרים ולא כי אתם רוצים לשנותם.

עדי, עידן, רימון, קמה, תמוז וסוהר, משפחה אהובה, אין לנו מילות נחמה בשעה זו ורק מבטיחים שנמשיך לחבק את הילדים, להיות למענם ולמענכם במה שתזדקקו, ולעולם לא נשכח את הילד המדהים שצמח לנער.

גלית חגי, בית חינוך "כרמל זבולון"

טוב ביגור, אבל הכי טוב בבית

שיחה עם דבורקה גולן (וקסר) שהתפתה ליגור מדפנה החל מהיום השני למלחמה

שלי, וחסרה גם השגרה היומית שלי בדפנה עם הקניות במרכולית, הביקור בדואר והסידורים עם הקלנועית. מצד שני, אני מאוד נהנית מחדר האוכל, שבדפנה כבר שנים לא פועל. נוח שלא צריך לבשל. אני לא זוכרת מתי אכלתי ארוחות צהרים מבושלות וטעימות כאלה, והפגישה עם האנשים נהדרת. טוב לי פה מאוד, ונעים לי עם הדסה, פעם ראשונה בחיים שאנחנו ממש גרות באותו בית, אבל אני מחכה לחזור הביתה.

את שומרת על קשר עם אנשי דפנה? אני בקשר עם חברים. עכשיו ארגנו רשת קשר, שתגיע גם לאנשים ב"פינוי עצמאי". מרבית החברים התפנו לקיבוצים ולבתי מלון באזור הכינרת, ומנסים לשמור על איזושהו קשר. השבת התקיים מפגש גדול בהאון. מנהל הקהילה עושה עבודה מצוינת, ומפרסם דווח שבועי בווטסאפ. העלון יוצא אחת לחודש. יכול להיות שיש עוד קבוצות בווטסאפ, אבל לזה אני פחות מחוברת. למי שרוצה וצריך נשאר הרגשה של קהילה.

אפשר להשוות עם תקופות קודמות? במלחמת השחרור פינו את הילדים, אבל את החברים מעולם לא, ולא חשבו על זה אפילו. אבל שנים קשות מאוד היו גם היו, מאז 69 היו קטיושות וירי. זה המשיך גם אחרי מלחמת לבנון הראשונה. מישוה זוכר שפעם היו נפילות, בלי שום אזעקות! הכי קשה היה במלחמת לבנון השנייה. בסיבוב הזה היתה נפילה אחת בדפנה, אבל הבית היה ריק. עד כמה שידוע לי אנשים מחכים לחזור הביתה. יש לנו הרחבות ענקיות, ומלא מלא משפחות שרק נכנסו לבתים החדשים שבנו.

דבורקה - או טו טו בת 86, מחזור י"א (יאיר עוגן, אלכס לבנה, עמי קול, רותי דניסקי, רחלה עובדיה, אמיתי אגמון). בגיל 27 נישאה ליאיר ז"ל, מבני דפנה הראשונים ועברה לדפנה. אמא לשלושה ילדים וסבתא לשבעה נכדים ונינה. עבדה כמטפלת, מרכזת מחסן בגדי ילדים, מרכזת הכלבו, ושלושים שנה בארכיון. הקשר עם יגור נחלש לאחר שההורים נפטרו והמשיך, בעיקר דרך ביקורים אצל הדסה, לוויות ואזכרות. אייל עשת שולח את היומן באופן קבוע במייל מפינלנד, וככה היא נשארת מעודכנת, ותמיד מחפשת דרך היומן ודרך "חצר יגור" בפייסבוק מה מתרחש ביגור. כשפרצה המלחמה, גיל (57), שגר בדפנה התפנה להאון, שני התאומים (53), הגר שגרה בשלומי התפתה לבתה, ונמצאת כרגע במעגן מיכאל, ודור, ד"ר לארכיאולוגיה, גר בבית חנן. גיל דואג לי ומטפל בי מצוין.

איך פינו אותך? לא עלה בדעתי להתפנות, אבל ביום השני למלחמה גיל קיבל הודעה בהולה ממפקד כיתת הכוננות לפנות אותי במהירות האפשרית. קיבלתי שעתיים לארוז לקחתי בגדי קיץ, כי היה חם. נותנים לך שעתיים לארוז בית שלם. הגעתי ליגור ב-11 בלילה. ההודעה הרשמית של פינוי כל הקיבוץ התקבלה שבוע אחר כך, אבל את המבוגרים פינו מיד.

מה לקחת איתך? בגדים בעיקר, את הנייד ואת התרופות. מאז גיל עשה עוד שתי נגלות לדפנה להביא לי עוד בגדים.

איך ביגור? בסדר! יש לי הכול. הדסה מסיעה אותי לאן שצריך ודואגת לי להכול. חסרים לי הפינה שלי והבית

היתה לנו פעילות עשירה בחסות המועצה

כאות הזדהות עם יום הילד הבינלאומי, בהשראת פסטיבל העפיפונים, שמתקיים כמידי שנה באוקטובר בקיבוץ כפר עזה, התחלנו בבניית עפיפונים בעיגול, משפחות משפחות הגיעו, בנו וקישטו בשמחה ובמרץ עפיפונים. היה מרחיב לב לראות עשרות ילדים רצים בדשאים מחזיקים חוט של עפיפון שמרחף גבוה בשמיים, צוהלים וצוחקים. המשכנו בהופעה של "לגיאם שמים" של יהב קוזצ'י, שהכיר לנו כלי נגינה שונים ומגוונים וגרם לכולנו לרקוד בכיף.

בראש המתנדבים

פיקוד העורף התמקם באחת הקומות ב"גרייטשייפי", לצרכים שונים. בין היתר, זוכים החיילים המגויסים לתספורת חינם אצל רוני אזולאי.

חנוכה

בואו נגרש את החושך
בואו נביא את האור

מסיבת חנוכה

קבלת
מרוץ הלפיד
טקס חנוכה

יום ראשון 10.12
בשעה 17:00
בחדר האוכל

הדלקת
נר שני

קבלת שבת
עם
משפחות מתארחות
שירים | משחקים |
יצירת סביבוניס

יום שישי 8.12
בשעה 17:00
במועדון

הדלקת
נר ראשון
ילדי כיתה ב'

תחקיים
ארוחת ערב

יום חמישי 7.12
בשעה 18:00
בחדר האוכל

הדלקת
נר שמיני
עם ילדי הגנים
מופע "סילבר"

יום חמישי 14.12
בשעה 16:30
בחדר האוכל

הדלקת
נר שישי
יצירת קערות אור
עם משה ועקבין

יום שלישי 12.12
בשעה 16:30
בית הילדים-כיתה ג'